

COHERÈNCIA I SOLIDESA

A diferència del que s'ha esdevingut al nostre País els darrers anys, si d'una cosa no es pot acusar Juan Carlos Pérez de la Fuente (director del *Centro Dramático Nacional*) és de manca de coherència. Des del moment que es va posar al seu front va deixar clares les directrius de programació (la dramaturgia espanyola del segle XX que ja ha adquirit una certa categoria de clàssica) i, ara per ara, s'hi ha mantingut fidel. I com, a més a més, són tantes les carències de muntatges en aquest camp, encara són massa cridaneres les absències d'alguns noms fonamentals: Sastre, Olmo, Rodríguez Méndez ... o el mateix Arrabal.

No es tracta, però, només de coherència. Perquè els muntatges que fins ara li he vist al CDN presenten un tret que els homogeneïtza: la notable solidesa de la seua factura, que descansa en la intel·ligent utilització dels recursos econòmics de què disposa, i que els permet de dotar –los d'escenografies i dissenys de llums en algun cas aclaparants, però mai no gratuïtes. Pensem en el *San Juan* de Max Aub, més que digna recuperació d'un text, i d'un autor, injustament absent de la nostra escena. O en el darrer muntatge, que ara s'exhibeix a València: *La Fundación* de Buero Vallejo. Un text ric, que va molt més enllà del seu context històric concret: la pretensió franquista de fer creure que havia llibertat durant els seixanta i principi del setanta.

Llàstima que aquesta solidesa en la factura no acabe de quallar: problemes de l'acoblament de l'escenografia a l'escenari del Principal (prou més gran que el del Maria Guerrero de Madrid, seu del CDN) dificulten en alguns moments, em pense, la correcta audició dels actors, els quals –per altra banda- no acaben de ser capaços de transmetre'ns tota la intensitat tràgica dels personatges buerians. Defectes, tanmateix, que no han d'impedir-nos de gaudir d'un excel·lent text i d'un muntatge visualment brillant.